

[Aksel Larsen.]

det mere officielle fascistiske Parti herhjemme ved Valget havde en ubestridelig Fiasko og ikke naaede at blive repræsenteret paa Tinge, fordi Fascismen har vundet Indpas i andre og større Partier, ikke mindst i Det konservative Folkeparti og det saakaldte Frie Folkeparti — der kan i denne Forbindelse være Grund til at advare mod Partier, der ubetinget i deres Navn skal skilte med, at de er frie, uafhængige eller folkelige —, men ogsaa i Venstre. De fascistiske Kræfter arbejder videre, de udfolder stadig væk deres Demagogi, og hvor stærke de er, fik man et Indtryk ved at høre det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Gaar gaa uden om Spørgsmaalet om K. U., som Katten gaar uden om den varme Grød, og ved at høre de Masser af Indrømmelser, det ærede Medlem Hr. Krag i hele sin Terminologi i Gaar maatte give til det, vi kan kalde den mere L. S.-prægede Del af Venstre.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch mener, at Det slesvigske Partis Fremgang i Sønderjylland ikke er betænkelig, og henviser til, at procentvis er det ikke naaet saa højt op som ved Folkeafstemningen i 1920. Men det ændrer ikke den Kendsgerning, at Partiet har præsteret en Fremgang, som med Rette maa vække Betænkelighed. Det ændrer ikke den Kendsgerning, at denne Fremgang er vundet paa Trods af, at de Befolkningsgrupper, Partiet henvender sig til i Sønderjylland, hvis de var bekendt med, eller tog Stilling til de tilsvarende Befolkningsgruppers Stilling i Tyskland, maatte indse, at et nazistisk Herredømme skaffer dem forværrede Forhold. I denne Forbindelse vil jeg endnu en Gang gøre opmærksom paa, at den fascistiske Fare for Danmarks Vedkommende ikke blot er en indrepolitisk Fare, men en Fare fra udenrigs Hold. Det nytter ikke at lukke Øjnene for denne Kendsgerning, den er man nødt til at tage Stilling til, naar man ikke alene vil gøre Valgresultatet op, men samtidig vil trække Linierne op for den kommende Tids Politik.

Ved den kommende Tids Politik forstaar jeg i meget høj Grad den Politik, disse, skal vi under eet kalde dem antifascistiske, Vælgermasser bør føre praktisk og aktivt, for at deres Vilje ogsaa skal blive gældende Lov her i dette Land. Flertallet ved Valget den 22. Oktober ønskede at bevare, hvad der var vundet, ønskede at forsvare, hvad der kunde komme i Fare eller var kommet i Fare, og derfor stemte de, som de stemte. De ønskede ikke alene at bevare de forfatningsmæssige Rettigheder, der er

indrømmet Befolkningen, men ønskede yderligere at fæstne og udvide disse. De ønskede at slaa Reaktionen og Fascismen tilbage og ønskede gennemført en Krisepolitik, som gavner den arbejdende Befolkning, en Krisepolitik, som man faar lettere ved at tage Stilling til, naar man ogsaa ser paa, hvad disse Vælgermasser fik Løfte om fra de forskellige Partier eller mente at faa Løfte om.

Hvad ønsker den Del af Befolkningen, som stemte paa Regeringspartierne eller paa Kommunistisk Parti? De ønsker først og fremmest gennemført en Politik, som skaffer Beskæftigelse til de ledige Hænder. Det kan gøres ved en omfattende Iværksættelse af offentlige Arbejder, det kan gøres ved en Nedsættelse af Arbejdstiden, og det kan gøres ved en Hjælp til Landbruget, saaledes at det paa den ene eller anden Maade bliver i Stand til at optage mere Arbejdskraft.

Hvad angaar Problemet om Arbejdstidsnedsættelsen, da er det for os Kommuniste klart, at dels kunde og burde Staten og Kommunerne gaa i Spidsen — ikke mindst dér, hvor Arbejderne har Flertallet —, men dernæst er det paa Tide, at Spørgsmaalet alvorligt stilles i Fagforeningerne om en effektiv Kamp for forkortet Arbejdstid. I denne Forbindelse vil jeg paapege, at man med meget stor Berettigelse og Styrke kan stille dette Krav til de Industrier, hvis Ledere og Aktionærer har Profit af Regeringens Kriselovgivning. Hvilke det drejer sig om, kan man forholdsvis let aflæse af Børstabelerne og Aktieselskabsregnskaberne, og det er min Opfattelse, at det vilde være en krisepolitisk Foranstaltning, som vilde vække Begejstring i det overvældende Flertal af Befolkningen, hvis man stillede Krav til disse Industrimagener om, at de nu burde bære deres Del af Krisens Byrder, dels ved at nedsætte Arbejdstiden og som Følge deraf ansætte flere Arbejdere, dels ved overhovedet at beskæftige flere Folk i deres Virksomheder. Det er ikke noget ubilligt Krav. Dets Gennemførelse — og det kan udmærket vel tænkes gennemført af Staten og Fagforeningerne i Forening — vilde bevirke en betydelig Aflastning af Arbejdsløsheden.

Et andet Hovedkrav fra Vælgermassens Side er Kravet om, at Arbejderorganisationernes Frihed og Selvstændighed ikke skal begrænses af Staten til Skade for deres Medlemmer. Endvidere er det nødvendigt, at der nu gøres Ende paa den megen Snak om alvorlig Indsats mod Landbrugskrisen, og at der skrides til